

dne 7. února 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže ve smyslu §§ 171 a 176 II. a), c) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatku dle § 281 čís. 10 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že krádež, kterou byl stěžovatel vinným uznán, byla výrokem prvé stolice kvalifikována jako zločin dle § 176 II. a) tr. zák., ačkoli jedná z obou krádeží, pro něž byl stěžovatel dříve potrestán, byla krádeží v rodině dle § 463 tr. zák. Stížnost má za to, že zmíněnou kvalifikaci zakládá pouze dřívější potrestání pro krádeže »obyčejné«, t. j. krádeže ve smyslu §§ 171 a násl. pokud se týče dle § 460 tr. zák. Nehledě k tomu, že krádež, pro kterou stěžovatel nyní byl odsouzen, je také jako zločin kvalifikována i dle § 176 II. c) tr. zák., je stížnost i právně bezpodstatná. Kvalifikaci dle § 176 II. a) tr. zák. zakládá každé dřívější soudní potrestání pachatelovo, buď pro zločin anebo pro přestupek krádeže. Není pak nejmenšího důvodu, aby v tom směru bylo na krádež dle § 463 tr. zák. pohlíženo jinak než na jiné krádeže. Důvod zvýšené trestnosti spočívá při § 176 II. a) tr. zák. v poznání, že se tresty, uložené pachateli pro krádeže, jím dříve spáchané, minuly účinkem. Krádeže dle § 463 tr. zák. liší se od jiných krádeží pouze tím, že, byvše spáchány mezi manžely nebo nejbližšími příbuznými, žijícími ve společné domácnosti, se vzhledem na rodinné vztahy, na čest a blaho rodiny, stíhají jen na žádost hlavy rodiny. Jakmile však žádost taková byla vznesena, podléhají trestání dle § 460 tr. zák. stejně jako přestupek každé jiné krádeže. Že důvodem k rozeznávání není, tomu nasvědčuje znění §§ 189 i 463 tr. zák., jakož i nadpisy obou těchto zákonných ustanovení, v nichž je důsledně řeč o krádežích a zpronevěrách. Jde tu o delikty, ve směru shora naznačeném sice privilegované, které však přes to zůstávají oněmi činy trestnými, jichž skutkovou podstatu jinak zakládají, tudíž krádežemi a zpronevěrami. Bylo by také spatřovati značnou nesrovnalost v tom, zakládá-li kvalifikaci dle § 176 II. a) tr. zák. zcela nepochybně každé potrestání i pro přestupek krádeže dle § 460 tr. zák., ač tu začasť jde o zcela nepatrné provinění, nemělo-li by však týž důsledek míti v zápětí potrestání pro krádež ve smyslu § 463 tr. zák., ač skutkovou podstatu tohoto místa zákonného zakládají mnohdy také krádeže, které, nebyvše spáchány mezi manžely nebo příbuznými, žijícími ve společné domácnosti, by vyplňovaly skutkovou podstatu krádeže zločinné rázu nezřídka dosti povážlivého.

Čís. 708.

Přípustno započítati vyšetřovací vazbu i pro trestné činy, pro něž byl vydán zvláštní rozsudek, byly-li zde podmínky §u 265 tr. ř.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Kr I 1338/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto náležacího soudu v Litoměřicích ze dne 18. února 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle § 183 tr. zák. a zločinem krádeže

dle §§ 171, 173, 174 I c) tr. zák., vyhověl však odvolání jeho, pokud směřovalo k tomu, aby byla zajišťovací a vyšetřovací vazba jeho ode dne 27. listopadu 1919 9 hod. večer do 9. března 1920 3.15 hod. odpol., v níž se obžalovaný nalézal a to v trestní věci Vr 2587/19 započtena do trestu, napadeným rozsudkem vyřknutého, v ten rozum, že se tato zajišťovací a vyšetřovací vazba do trestu vpočítává a uvedl v tomto směru

v d ů v o d e c h:

Čin, jenž byl předmětem trestního řízení Vr 2587/19, byl spáchán dne 25. listopadu 1919, kdežto činy, jsoucí předmětem nynějšího napadeného rozsudku, byly spáchány dne 28. října 1918 a 2. listopadu 1918. Dle ustanovení § 56 tr. ř. byl by tedy soud nalézací za normálních poměrů, vydávaje rozsudek ze dne 9. března 1920, rozhodl také o trestných činech spáchaných 28. října a 2. listopadu 1918. V tomto případě byly ovšem vydány dva rozsudky, avšak použití § 265 tr. ř. při vyměření trestu v druhém rozsudku má působiti tak, jako kdyby byl materielně vyřknut jeden trest, neboť trest, druhým rozsudkem vyřknutý, jeví se býti pouze dodatkem anebo doplněním trestu, prvním rozsudkem vyřknutého. Nelze proto oba citované tresty považovati za úplně samostatné a od sebe ne odvislé, nýbrž právě následkem použití § 265 tr. ř. jde tu vlastně o dva dílčí tresty, jichžto souhrn odpovídá celému již dne 9. března 1920 nastalému, tehdy ovšem jen z části známému zavinění obžalovaného. Mimo to sluší uvážiti i to, že náhoda, že k rozhodnutí o trestných činech spáchaných dne 28. října 1918 a 2. listopadu 1918 došlo teprve po 9. březnu 1920, nemůže býti obžalovanému na úkor, to tím méně, když tyto trestné činy byly svého času ihned soudu oznámeny a obžalovaný nemá viny na tom, že o nich bylo teprve nyní rozhodnuto. Nutno tedy vzhledem na význam § 265 tr. ř. dojíti k úsudku, že obžalovaný odděleným rozhodnutím nesmí býti hůře na tom, než kdyby bylo bývalo ohledně veškerých trestných činů najednou rozhodnuto. Vzhledem k tomu a jelikož není směrodatné, že se zajišťovací a vyšetřovací vazba nevztahuje na trestné činy, jež byly předmětem nynějšího napadeného rozsudku, nýbrž na dřívější trestné činy, bylo odvolání vyhověno a uznáno, že se řečená zajišťovací a vyšetřovací vazba započítává do trestu.

Čís. 709.

Není zmatkem dle § 344 čís. 1 tr. ř., nebyla-li lavice porotců řádně obsazena.

V tom, že někteří z porotců nerozuměli jazyku obžalovaného, nelze spatřovati zmatečnosti.

Obhájci jest sice uděliti slovo (§ 324 tr. ř.), není však třeba, by ho všichni porotci slyšeli.

Není třeba, by vrchní porotce četl výrok poroty tak, by ho všichni porotcové mohli jazykově sledovati.

Zamítnutí návrhu, odmítajícího porotce, není důvodem zmatečnosti.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Kr I 8/22.)